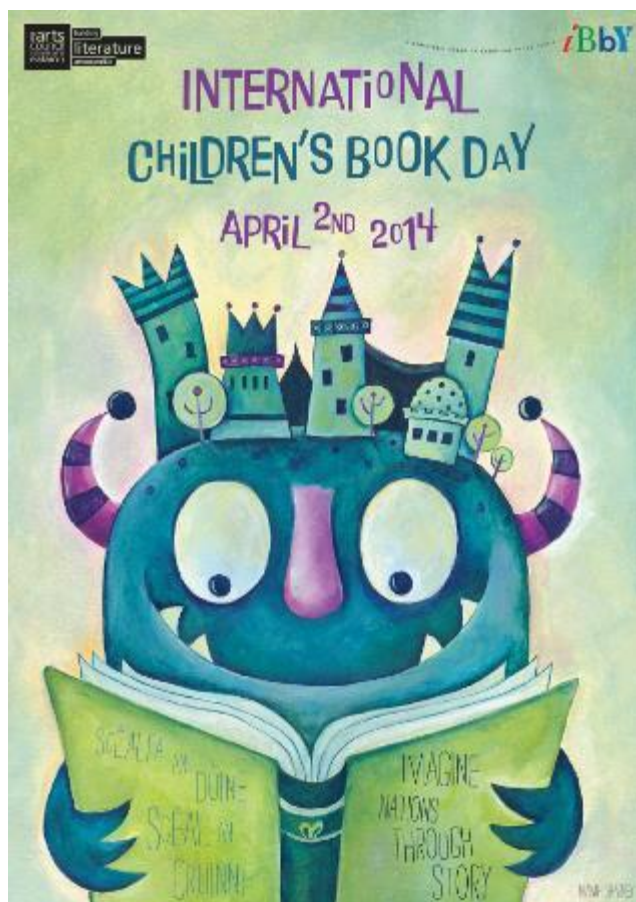

Pismo otrokom vsega sveta

Bralce pogosto zanima, kako pisatelji pišejo – od kod jim zamisli? Najpogosteje dobijo odgovor, da so zgodbe plod pisateljeve domišljije. Ah, seveda, si mislijo bralci. Toda: kje domuje domišljija, iz česa je in ali jo imamo vsi? No, odgovarja pisatelj, domišljijo imam v glavi, seveda, in sestavljajo jo slike in besede in spomini in utrinki iz drugih zgodb in besede in delčki stvari in melodije in misli in obrazi in pošasti. In oblike in besede in gibi in besede in valovi in okraski in pokrajine in besede. In vonjave in občutki in barve. In ritmi in kratki tleski in žvižgi in okusi. In izbruhi moči in uganke in piš in besede. In tam notri se vse to vrtinči in poje in preliva. In lebdi in čepi in razmišlja. In se praska po glavi. Domišljijo imamo vsi, seveda. Kako bi sicer sanjali? A vsaka je sestavljena drugače. V kuharjevi je najbrž več okusov, v slikarjevi več barv in oblik. No, pisateljevo sestavljajo pretežno besede. In tudi v domišljiji tistih, ki zgodbe berejo in poslušajo, se gnetejo pretežno besede. Pisatelj v domišljiji svoje zamisli in zvoke in glasove in like in dogodke obdeluje, jih prede

in oblikuje, da nastane zgodba, izražena izključno z besedami, zapisanimi z brezštevilnimi vijugami, ki se kot bataljoni vrstijo na papirju. Pred očmi bralca te vijuge oživijo. Ostanajo sicer na papirju in so še vedno videti kot zvižugani bataljoni, a se preselijo tudi v bralčevo domišljijo, kjer začnejo svoj ples, da bralec začne oblikovati in sestavljati besede v zgodbo, ki se zdaj prede v njegovi glavi, kot se je na začetku v pisateljevi. Zato je bralec za zgodbo enako pomemben kot pisatelj. A zgodba ima le enega pisatelja, medtem ko ima lahko bralcev na stotine ali na tisoče ali mogoče celo na milijone – bodisi v izvornem jeziku bodisi v prevodih. Brez pisatelja zgodbe ne bi bilo, a brez številnih bralcev po vsem svetu zgodba ne bi zaživela. Bralci posamezne zgodbe imajo vedno nekaj skupnega. Skupaj, čeprav vsak zase, poustvarjajo pisateljevo zgodbo v domišljiji: dejanje, ki je tako zasebno kot javno, tako posamezno kot skupno, tako intimno kot mednarodno. In mogoče smo ljudje v tem najmočnejši.

Berite še naprej!

Siobhán Parkinson

Prevod: Jana Ambrožič